

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdlila a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobkyně: A. B.**, zastoupena JUDr. Radimem Bartoněm, advokátem, se sídlem Porážková 1424/20, Ostrava, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 3. 2005, č. j. 62 Az 104/2004 - 18,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobkyně, advokátu JUDr. Radimu Bartoňovi, **se určuje** odměna za zastupování ve výši 2150 Kč. Odměna bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 62 Az 104/2004 - 18 ze dne 30. 3. 2005, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 3172/VL - 10 - 04 - 2004 ze dne 22. 11. 2004. Tímto rozhodnutím žalovaného byla stěžovatelčina žádost o udělení azylu podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zamítnuta jako zjevně nedůvodná.

Stěžovatelka ve své kasační stížnosti, po ustanovení zástupce doplněné, namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tj. nezákonnost spočívající v nesprávném právním posouzení první otázky splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, který nutno vykládat extempore ve prospěch žadatelů o azyl. Stěžovatelka byla pronásledována, přitom poukazuje na svévolný přístup mužů zneužívajících svých úředních pozic k beztrestnému podmaňování si osob druhého pohlaví za pomoci nátlaku, výhrůžek a násilí. Stěžovatelka též namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť rozhodnutí žalovaného mělo být krajským soudem zrušeno z toho důvodu, že žalovaný se při zjišťování skutkového stavu věci spokojil pouze s vyjádřením stěžovatelky učiněného v průběhu řízení a neprovedl sám další šetření za účelem zjištění situace v zemi stěžovatelčina původu. Konečně stěžovatelka namítá, že napadený rozsudek krajského soudu není dostatečně odůvodněn; jeho odůvodnění je stručné, pouhé konstatování, že žalovaný nepochybil, nemůže náležitosti odůvodnění splňovat. Proto má stěžovatelka za to, že napadený rozsudek krajského soudu není přezkoumatelným, a namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Z těchto důvodů stěžovatelka navrhuje, aby napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Stěžovatelka též žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný své věcné vyjádření k obsahu kasační stížnosti nepodal.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka poukazovala v průběhu správního řízení na potíže, které spočívaly v tom, že si ji chtěl vzít za ženu náčelník tamní policie, avšak stěžovatelka se sňatkem nesouhlasila. Muž pak začal stěžovatelce vyhrožovat, prohlašoval, že zařídí, aby musela ukončit studium a aby pak nezískala žádné zaměstnání. Muž jí stále pronásledoval, docházel za stěžovatelkou do školy a naléhal, posílal za stěžovatelkou též své spolupracovníky, aby ji přesvědčili, a stěžovatelka tuto situaci vyřešila odjezdem ze země původu. Žalovaný dospěl ve správním řízení k závěru, že stěžovatelka neuvedla žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že byla ve své vlasti pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, a neuvedla žádnou konkrétní obavu pro případ svého návratu do země původu, kterou by bylo možno považovat za odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo zastávání určitých politických názorů. Stěžovatelčina žádost tak byla jako zjevně nedůvodná rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 11. 2004 zamítnuta. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka proti rozhodnutí žalovaného podala žalobu, v níž vyjadřovala svůj nesouhlas s rozhodnutím žalovaného a namítala porušení procesních ustanovení správního řádu i § 12 zákona o azylu. Svoji argumentaci tu ponechala pouze v obecné rovině, ve skutečnosti toliko odkázala na příslušná ustanovení správního řádu a zákona o azylu. Krajský soud v Ostravě žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru o důvodnosti aplikace § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, porušení procesních ustanovení správního řádu v řízení před žalovaným neshledal. Rozsudek byl stěžovatelce doručen dne 18. 4. 2005.

Stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Pokud jde o přípustnost kasační stížnosti, tu Nejvyšší správní soud přistupuje až na samu hranici možné příznivosti posouzení obsahu kasační stížnosti a dovozuje, že námitky směřující proti postupu žalovaného v průběhu správního řízení mají své opory alespoň v obecné rovině v žalobě, a jsou tak přípustné. Za přípustnou lze považovat kasační

stížnost i v té části, kde je napadán postup krajského soudu z důvodů podávaných z § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud tedy napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v rozsahu kasační stížnosti a v mezích řádně uplatněného kasačního důvodu (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel (v tomto případě stěžovatelka) neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod (písm. a/), nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště (písm. b/). Pokud stěžovatelka v průběhu správního řízení setrvala na konstataci důvodů, pro které o azyl požádala, směřujících výlučně k obavám ze soukromé osoby (muže, který si ji chtěl vzít za ženu), pak tato tvrzení objektivně nesvědčila o tom, že by mohla být v zemi svého původu pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, ani že by měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Stěžovatelka neuvedla, že by hodlala uplatňovat politická práva, že by jí v tom bylo bráněno a že by dokonce byla za jejich uplatňování pronásledována. Stěžovatelka rovněž nepoukazovala na skutečnosti, které by jakkoli mohly odůvodnit její případné obavy z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Stěžovatelkou popisované aktivity muže, který si ji chtěl vzít za ženu, její nesouhlas a mužovo následné naléhání nemůže být ani při nejextenzivnějším výkladu, jenž by Nejvyšší správní soud byl připraven aprobeovat, považováno za pronásledování ze strany státní moci. Skutečnost, že uvedený muž byl policistou, tu nemůže být za zjištěného skutkového stavu jakkoli významnou. V takovém případě tedy byly důvody k aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Posoudil-li tuto právní otázku Krajský soud v Ostravě shodně, pak v tomto jeho posouzení Nejvyšší správní soud nezákonnost neshledává.

Lze sice připustit určitou argumentační strohost krajského soudu, která celkové úrovni napadeného rozsudku může škodit, tato strohost však za shora popsaného stavu nemůže způsobit ani jeho nezákonnost, ani nepřezkoumatelnost. Pokud jde o stěžovatelkou namítanou nepřezkoumatelnost, pak za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je pak založena na nedostatku důvodů skutkových, musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. Nic takového z napadeného rozsudku nevyplyvá. Krajský soud konstatoval základní a rozhodující skutečnost, již je obava stěžovatelky ze soukromé osoby, která si ji chtěla vzít za ženu, a dovodil, že nejde o skutečnost, jež by mohla být pronásledováním podle § 12 zákona o azylu, a tedy aplikace § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu je důvodná.

Ani v této otázce tedy Nejvyšší správní soud nemůže stěžovatelčině námitce přisvědčit a tato námitka nemůže být shledána důvodnou.

Stejně je tomu v případě námítky směřující do rozsahu dokazování, jak jej uskutečnil žalovaný. Podle § 34 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), je možné k dokazování použít všech prostředků, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci, provádění důkazů přísluší správnímu orgánu, přitom účastník řízení je povinen navrhnout na podporu svých tvrzení důkazy, které jsou mu známy. Správní orgán přitom podle § 32 odst. 1 správního řádu musí zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklad pro rozhodnutí; není přitom vázán jen návrhy účastníků. Směřují-li námitky stěžovatelky k tvrzení, že bylo rozhodováno na základě důkazů, které nebyly úplné, a že nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci, pak tyto své námitky ponechává pouze v obecné rovině, aniž by konkrétně specifikoval, o jaké konkrétní neúplné důkazy se jednalo, v jakých otázkách měl dále přesněji a úplněji skutkový stav zjišťovat a co mělo dle stěžovatelky ze zjištěných podkladů vyplynout. Ze samotného správního spisu žádná neúplnost podkladu rozhodnutí žalovaného nevyplývá. Žalovaný kromě toho neměl povinnost vést dokazování směrem, který by přesahoval stěžovatelčina tvrzení učiněná v průběhu správního řízení. Pokud tedy stěžovatelka v průběhu správního řízení před žalovaným výslovně poukázala na obavu z cizího muže, byť šlo mimo jiné o policistu, který však vůči stěžovatelce vystupoval jednoznačně jako soukromá osoba, přitom v řízení před žalovaným ani nepoukázala na to, že by ze strany státních orgánů v zemi jeho původu vůči ní byly uskutečněny úkony, které by ohrožovaly její život nebo její svobodu, ani že by vůči ní byla ze strany státní moci činěna opatření působící psychický nátlak nebo opatření obdobná, pak již z těchto skutečností žalovaný mohl učinit spolehlivý závěr o tom, že v případě stěžovatelky nejsou splněny podmínky pro udělení azylu ani pro konstataci existence překážky vycestování. Ze žádných skutečností stěžovatelkou uváděných nevyplývalo, že by jí nebyla poskytnuta ochrana ze strany domovského státu nebo že by útoky, na které poukazovala, byly proti ní vedeny z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Za této situace pro přesné a úplné zjištění skutečného stavu věci rozhodného pro udělení či neudělení azylu, resp. pro zamítnutí stěžovatelčiny žádosti jako zjevně nedůvodné, potřeba dalšího dokazování ze strany žalovaného nevyvstala. Nenavrhovala-li ani sama stěžovatelka provedení důkazů, pak doplňovat dokazování nebylo třeba. Z těchto důvodů tedy nebylo důvodu ke zrušení rozhodnutí žalovaného krajským soudem a ani tato stěžovatelčina námitka není důvodná.

Ze shora uvedeného důvodu Nejvyšší správní soud stěžovatelčinu kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl. Za této procesní situace se již nezabýval žádostí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Ustanovenému zástupci stěžovatelky Nejvyšší správní soud určil odměnu za zastupování ve výši 2150 Kč, konkrétně za dva úkony právní služby spočívající v první

poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, a doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) téže vyhlášky, to vše společně se dvěma režijními paušály podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. K vyplacení odměny Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. dubna 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu